

**SENAT
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VIII KADENCJA**

Warszawa, dnia 11 kwietnia 2014 r.

Druk nr 614

**KOMISJA
USTAWODAWCZA**

**Pan
Bogdan BORUSEWICZ
MARSZAŁEK SENATU
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Na podstawie art. 85a ust. 3 pkt 1 Regulaminu Senatu Komisja Ustawodawcza wnosi o podjęcie postępowania w sprawie inicjatywy ustawodawczej dotyczącej projektu ustawy

o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych.

Do reprezentowania Komisji w dalszych pracach nad tym projektem ustawy upoważniona jest senator Grażyna Sztark.

W załączeniu przekazuję projekt ustawy wraz z uzasadnieniem.

Przewodniczący Komisji
Ustawodawczej
(-) Piotr Zientarski

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych

Art. 1. W ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2013 r. poz. 427, z późn. zm.¹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 27 po § 2 dodaje się § 2a i 2b w brzmieniu:

„§ 2a. W przypadku gdy zamiar odwołania prezesa albo wiceprezesa sądu apelacyjnego jest przedstawiany Krajowej Radzie Sądownictwa w związku z okolicznością, o której mowa w art. 37g § 5 lub art. 37h § 4, do pisemnego uzasadnienia, o którym mowa w § 2, Minister Sprawiedliwości dołącza odpis pisemnego zastrzeżenia, jeżeli zostało złożone przez prezesa albo wiceprezesa.

§ 2b. Przepis § 2a stosuje się odpowiednio w przypadku zamiaru odwołania prezesa albo wiceprezesa sądu okręgowego.”;

2) w art. 32b:

a) po § 2 dodaje się § 2a w brzmieniu:

„§ 2a. Jeżeli po zapoznaniu się z uchwałą zgromadzenia ogólnego sędziów apelacji, o której mowa w § 1, oraz stanowiskiem prezesa sądu apelacyjnego, o którym mowa w § 2, Minister Sprawiedliwości nie znajduje podstaw do odwołania dyrektora sądu, przekazuje sprawę do rozstrzygnięcia Krajowej Radzie Sądownictwa. Uchwała Krajowej Rady Sądownictwa jest dla Ministra Sprawiedliwości wiążąca.”,

b) w § 3 dodaje się zdanie drugie w brzmieniu:

„Do wniosku prezesa sądu przepis § 2a stosuje się odpowiednio.”;

3) w art. 37g:

a) § 5 otrzymuje brzmienie:

„§ 5. Minister Sprawiedliwości może zwrócić prezesowi lub wiceprezesowi sądu uwagę na piśmie, jeżeli stwierdzi uchybienia w kierowaniu sądem albo w sprawowaniu wewnętrznego nadzoru administracyjnego. Prezes lub wiceprezes

¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 662, 1165, 1247, 1433 i 1623 oraz z 2014 r. poz. 31.

sądu, którego dotyczy zwrócona uwaga, może w terminie siedmiu dni złożyć Ministrowi Sprawiedliwości pisemne zastrzeżenie.”,

b) dodaje się § 6 w brzmieniu:

„§ 6. Po rozpatrzeniu zastrzeżenia, o którym mowa w § 5, Minister Sprawiedliwości może uchylić uwagę. Minister Sprawiedliwości informuje prezesa lub wiceprezesa sądu o podjętej decyzji, podając jej uzasadnienie.”;

4) w art. 37h § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Jeżeli z informacji, o której mowa w § 1, wynika, że prezes sądu apelacyjnego nie podejmował w okresie sprawozdawczym niezbędnych czynności zmierzających do usunięcia uchybień w działalności administracyjnej sądów, Minister Sprawiedliwości odmawia przyjęcia informacji rocznej i zawiadamia o tym prezesa, wskazując przyczyny odmowy. Prezes sądu apelacyjnego może w terminie siedmiu dni złożyć Ministrowi Sprawiedliwości pisemne zastrzeżenie. Przepis art. 37g § 6 stosuje się odpowiednio.”.

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

1. Cel projektowanej ustawy

Projektowana ustawa o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych ma na celu dostosowanie systemu prawa do wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 7 listopada 2013 r. (sygn. akt K 31/12), stwierdzającego niezgodność art. 32b § 1 i 3, art. 37g § 5 oraz art. 37h § 2 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2013 r. poz. 427 i 662; dalej jako: u.s.p.) z art. 10 ust. 1 i art. 173 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Sentencja rozstrzygnięcia została opublikowana w Dz. U. poz. 1433, w dniu 4 grudnia 2013 r. Wyrok wraz z uzasadnieniem ukazał się w OTK ZU Nr 8A, poz. 121.

2. Przedmiot i istota wypowiedzi Trybunału Konstytucyjnego

2.1. Trybunał orzekł, że:

- 1) art. 32b § 1 u.s.p. w zakresie, w jakim nie określa skutków, jakie wywołuje dla Ministra Sprawiedliwości uchwała zgromadzenia ogólnego sędziów apelacji negatywnie opiniująca sprawozdanie dyrektora sądu;
 - 2) art. 32b § 3 u.s.p. w zakresie, w jakim nie określa skutków wniosku prezesa sądu do Ministra Sprawiedliwości o odwołanie dyrektora sądu;
 - 3) art. 37g § 5 u.s.p. przez to, że nie przewiduje możliwości wniesienia zastrzeżeń przez prezesa lub wiceprezesa sądu do uwagi na piśmie sporządzonej przez Ministra Sprawiedliwości;
 - 4) art. 37h § 2 u.s.p. przez to, że nie przewiduje możliwości wniesienia zastrzeżeń przez prezesa sądu apelacyjnego do odmowy przyjęcia przez Ministra Sprawiedliwości informacji rocznej o działalności sądów, działających na obszarze apelacji, w zakresie powierzonych prezesowi sądu zadań
- są naruszają standardy wywodzone z art. 10 ust. 1 i art. 173 ustawy zasadniczej.

2.2. Przepisy zakwestionowane przez Trybunał Konstytucyjny zostały dodane w u.s.p. na mocy ustawy z dnia 18 sierpnia 2011 r. o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 203, poz. 1192). Celem tej ustawy było m.in. wprowadzenie menadżerskiego modelu zarządzania sądami powszechnymi przez przyznanie szerszych kompetencji dyrektorowi sądu oraz zmianę zasad dotyczących jego

powoływania i odwoływania, jak również uporządkowanie regulacji związanych z nadzorem nad działalnością administracyjną sądów powszechnych, który u.s.p. powierza Ministrowi Sprawiedliwości.

W myśl art. 32 § 1 u.s.p., dyrektora sądu zatrudnia się na podstawie powołania, którego dokonuje Minister Sprawiedliwości na wniosek prezesa danego sądu. Ministrowi przyznana została także kompetencja w zakresie odwołania dyrektora. W szczególności art. 32b § 1 u.s.p. stanowi, że Minister Sprawiedliwości może odwołać dyrektora sądu, jeżeli zgromadzenie ogólne sędziów apelacji negatywnie zaopiniuje roczne sprawozdanie, o który mowa w art. 31a § 2 u.s.p. (tj. sprawozdanie z działalności sądów działających na obszarze apelacji), w części odnoszącej się do działalności sądu, którym zarządza dany dyrektor. Uchwała zgromadzenia powinna zostać podjęta po wysłuchaniu dyrektora. Ponadto, zgodnie z art. 32b § 3 u.s.p., Minister Sprawiedliwości może odwołać dyrektora sądu na wniosek prezesa sądu bądź też z własnej inicjatywy w przypadku stwierdzenia naruszenia przez dyrektora sądu poruczonych mu obowiązków.

Kolejne dwa przepisy negatywnie ocenione przez Trybunał, to przepisy określające instrumenty tzw. zewnętrznego nadzoru nad działalnością administracyjną sądów wymienioną w art. 8 pkt 2 u.s.p. (czyli służącą zapewnieniu właściwego toku wewnętrznego urzędowania sądu, bezpośrednio związanego z sprawowaniem wymiaru sprawiedliwości oraz wykonywaniem innych zadań z zakresu ochrony prawnej). Mianowicie: art. 37g § 5 u.s.p. przewiduje, że Minister Sprawiedliwości może zwrócić prezesowi lub wiceprezesowi sądu uwagę na piśmie, jeżeli stwierdzi uchybienia w kierowaniu sądem albo w sprawowaniu wewnętrznego nadzoru administracyjnego. Stosownie zaś do art. 37h § 2 u.s.p., Minister Sprawiedliwości odmawia przyjęcia informacji rocznej, sporządzonej przez prezesa sądu apelacyjnego, jeżeli z owej informacji wynika, że prezes sądu apelacyjnego nie podejmował w okresie sprawozdawczym niezbędnych czynności zmierzających do usunięcia uchybień w działalności administracyjnej sądów działających na obszarze apelacji. Minister wskazuje przy tym przyczynę odmowy przyjęcia informacji.

2.3. Trybunał Konstytucyjny przypomniał, że podział władz, o którym mowa w art. 10 Konstytucji, oznacza, że każdej z trzech władz powinny przypadać kompetencje materialnie odpowiadające ich istocie, a poza tym że każda z nich powinna zachowywać pewne minimum wyłączności kompetencyjnej stanowiącej o zachowaniu tej istoty. Z kolei formuła „równoważenia się” władz w praktyce sprowadza się do oddziaływania władz na siebie

i wzajemnego uzupełniania swych funkcji. Istotą zasady podziału i równowagi władzy jest zatem funkcjonalny podział władzy oraz stan równoważenia się władz, co ma sprzyjać poszanowaniu kompetencji każdej z nich, a także tworzeniu podstaw do stabilnego działania mechanizmów demokratycznego państwa prawa. Równoważenie się władz jest dodatkowo wzbogacone przez wymóg „współdziałania władz” wynikający z preambuły do Konstytucji. W świetle tego wymogu poszczególne władze są zobowiązane do współdziałania ze sobą w celu zapewnienia rzetelności i sprawności działania instytucji publicznych.

Sposób ujęcia zasady podziału i równowagi władz oddziałuje na pozycję władzy sądowniczej w systemie władz. Dlatego art. 173 Konstytucji, zgodnie z którym sądy oraz Trybunały są władzą odrębną i niezależną od innych władz, w niczym nie narusza idei wyrażonej w art. 10 Konstytucji. Wyodrębnienie władzy sądowniczej nie jest równoznaczne z pełną jej separacją od innych organów państwa oraz zerwaniem wszelkich relacji i odniesień do pozostałych władz. Odrębność i niezależność sądów, w rozumieniu art. 173 Konstytucji, zakłada bowiem jedynie (i aż) oddzielenie sądownictwa od organów innych władz, tak aby zapewnić sądom pełną samodzielność w zakresie rozpoznawania spraw i orzekania. Zdaniem sądu konstytucyjnego, przedmiotową odrębność należy traktować więc jako odrębność organizacyjną (władza sądownicza jest osobną, autonomiczną strukturą organizacyjną w systemie organów państwa), jak również odrębność funkcjonalną, która realizuje się przez to, że na wymierzanie sprawiedliwości w ramach władzy sądowniczej nie ma wpływu ani władza ustawodawcza, ani władza wykonawcza.

2.4. Odnosząc się do zarzutów sformułowanych względem art. 32b § 1 i 3 u.s.p., Trybunał zaznaczył, że działalność dyrektora sądu nie jest bezpośrednio związana z realizacją przez sąd funkcji jurysdykcyjnej. Stąd też właśnie Ministrowi Sprawiedliwości jako organowi, który sprawuje zewnętrzny nadzór nad działalnością administracyjną sądów, mogła zostać przyznana kompetencja do powoływania i odwoływania dyrektora sądu. Niemniej należy uwzględnić okoliczność, że dyrektor jest organem sądu, w związku z czym ustawodawca powinien zachować równowagę pomiędzy kompetencjami organu władzy wykonawczej i organami władzy sądowniczej w procedurze jego odwoływania.

W tym kontekście przyznanie zgromadzeniu ogólnemu sędziów apelacji i prezesowi sądu wyłącznie kompetencji o charakterze opiniodawczym/wnioskodawczym, bez prawnego związania Ministra treścią opinii/wniosku, a nawet formalnego obowiązku odniesienia się do zajętego stanowiska czy udzielenia odpowiedzi wnioskodawcy, powoduje, iż kontrola

czynnika sędziowskiego, tzn. odpowiednio – organu samorządu albo prezesa, nad należytych wykonywaniem przez dyrektora sądu powierzonych mu zadań nie jest wystarczająca. Wobec swobody decyzyjnej, jaką uzyskał w świetle art. 32b § 1 i 3 u.s.p. Minister Sprawiedliwości („może odwołać dyrektora sądu”), organy władzy sądowniczej nie dysponują skutecznym środkiem przeciwdziałania takiej chociażby sytuacji, w której działania lub zaniechania dyrektora sądu wpływają negatywnie na funkcjonowanie sądu i w rezultacie znacznie utrudniają wykonywanie zadań w zakresie wymiaru sprawiedliwości i ochrony prawnej.

Reasumując: skoro działalność administracyjna sądu jest działalnością pomocniczą i usługową wobec głównej funkcji sądu, jaką jest sprawowanie wymiaru sprawiedliwości i wykonywanie zadań z zakresu ochrony prawnej, organy władzy sądowniczej, składające się z sędziów (zgromadzenie ogólne sędziów apelacji, prezes sądu) muszą mieć – w ocenie Trybunału Konstytucyjnego – znaczący wpływ na odwołanie dyrektora sądu.

2.5. Art. 37g § 5 został zaskarżony ze względu na brak możliwości ustosunkowania się przez prezesa lub wiceprezesa sądu do uwagi zwróconej mu na piśmie przez Ministra Sprawiedliwości w związku ze stwierdzonymi uchybieniami w kierowaniu sądem tudzież w sprawowaniu wewnętrznego nadzoru administracyjnego. Jak podniósł Trybunał, powołany przepis nie określa następstw zwrócenia uwagi prezesowi (wiceprezesowi) sądu apelacyjnego. Tego rodzaju uwaga może jednak mieć pewne znaczenie wobec kompetencji Ministra Sprawiedliwości do odwołania prezesa lub wiceprezesa sądu apelacyjnego lub okręgowego w toku kadencji z powodu rażącego niewywiązywania się z obowiązków służbowych (art. 27 § 1 pkt 1 u.s.p.).

Jednocześnie rola Ministra Sprawiedliwości w zakresie sprawowania zewnętrznego nadzoru administracyjnego nad działalnością sądów określona w art. 8 pkt 2 u.s.p. znajduje swój wyraz w treści art. 37h § 2 u.s.p., jako że przepis ten przyznaje Ministrowi kompetencję do odmowy przyjęcia informacji rocznej sporządzonej przez prezesa sądu apelacyjnego. Podkreślenia wymaga przy tym fakt, że w myśl art. 37h § 4 u.s.p. dwukrotna odmowa przyjęcia informacji wyczerpuje *ex lege* przesłankę rażącego niewywiązywania się przez prezesa z obowiązków służbowych w rozumieniu art. 27 § 1 pkt 1 u.s.p.

Zważywszy powyższe Trybunał Konstytucyjny odwołał się do stanowiska wyrażonego w sprawie K 45/07 (wyrok z dnia 15 stycznia 2009 r.). Otóż, niezależnie od przyjętego modelu nadzoru nad działalnością administracyjną sądów, władza sądownicza powinna mieć zagwarantowaną prawną możliwość ochrony swoich uprawnień oraz posiadać instrumenty

umożliwiającej jej wywieranie wpływu na te działania pozostałych władz, które są istotne dla efektywności działania sądów. Tymczasem na gruncie art. 37g § 5 i art. 37h § 2 u.s.p. kompetencje Ministra Sprawiedliwości nie znajdują odpowiednika w jakichkolwiek środkach, które zapewniałyby obronę interesów czy też przynajmniej możliwość odniesienia się osób dotkniętych ich realizacją do negatywnej oceny, jakiej dokonał Minister. Przepisy te nie przewidują także możliwości weryfikacji rozstrzygnięć opartych na tej ocenie, co jest trudne do zaakceptowania w zestawieniu zwłaszcza z pozycją i autorytetem urzędu prezesa sądu, dla którego środki nadzorcze podejmowane przez Ministra Sprawiedliwości nie są obojętne.

Kontrolowane przepisy nie gwarantują władzy sądowniczej możliwości ochrony jej pozycji oraz nie zapewniają instrumentów zapewniających równowagę wobec wpływu władzy wykonawczej. W konsekwencji pominięcie w art. 37g § 5 i art. 37h § 2 u.s.p. gwarancji proceduralnych ograniczających swobodę działania Ministra Sprawiedliwości skutkuje niezgodnością tych przepisów z zasadą podziału i równowagi władz, jak również zasadą niezależności i odrębności władzy sądowniczej.

2.6. W punkcie II sentencji wyroku Trybunał określił termin utraty mocy obowiązującej zakwestionowanych norm prawnych. Zgodnie z tym postanowieniem art. 32b § 1 i 3 oraz art. 37g § 5 i art. 37h § 2 u.s.p., w zakresie, w jakim przepisy te zostały uznane za niekonstytucyjne, tracą moc z upływem 18 miesięcy od dnia ogłoszenia orzeczenia w Dzienniku Ustaw, tj. z dniem 5 czerwca 2015 r.

3. Różnice między dotychczasowym a projektowanym stanem prawnym

Mając na względzie przedstawione rozstrzygnięcie Trybunału Konstytucyjnego oraz postulaty o charakterze *de lege ferenda* sformułowane w części motywacyjnej wyroku, proponuje się dodanie w u.s.p. nowych jednostek redakcyjnych (art. 1 pkt 1 i 2 lit. a oraz pkt 3 lit. b), doprecyzowanie w przepisach obowiązujących kwestii związanych ze złożeniem przez prezesa sądu wniosku o odwołanie dyrektora sądu (art. 1 pkt 2 lit. b), a także wprowadzenie na gruncie art. 37g § 5 i art. 37h § 2 u.s.p. (art. 1 pkt 3 lit. a i pkt 4) instytucji pisemnego zastrzeżenia.

Jeżeli chodzi o realizację wskazań Trybunału w zakresie, w jakim odnosiły się one do art. 32b § 1 i 3 u.s.p., to projektodawca – po rozważeniu sugerowanych wariantów wykonania orzeczenia – ostatecznie zdecydował się na koncepcję, zgodnie z którą to Krajowa Rada Sądownictwa ma być niezależnym arbitrem w razie ewentualnego sporu między Ministrem

Sprawiedliwości a organami władzy sądowniczej (zgromadzeniem ogólnym sędziów apelacji lub prezesem sądu) co do tego, czy w istocie spełnione zostały przesłanki dla odwołania dyrektora danego sądu. Według projektodawcy, przyjęcie w tym miejscu innego rozwiązania, a mianowicie wprowadzenie obowiązku odwołania dyrektora sądu w przypadku złożenia „należycie uzasadnionego wniosku przez właściwy organ”, nie zlikwidowałoby uznaniowości po stronie Ministra Sprawiedliwości, a jedynie prowadziło do przesunięcia akcentu w zakresie sposobu określenia kompetencji tego organu. To do Ministra wciąż należałaby bowiem ocena, czy negatywna opinia zgromadzenia ogólnego sędziów apelacji opiera się na solidnych argumentach, a ściślej – czy zarzuty stawiane dyrektorowi sądu znajdują uzasadnienie w faktach opisanych w sprawozdaniu i czy w konsekwencji jego odwołanie jest zasadne. Podobnie byłoby też z wnioskiem złożonym przez prezesa sądu w trybie art. 32b § 3 u.s.p. Z tego punktu widzenia zaangażowanie Krajowej Rady Sądownictwa w sytuacji rozbieżności stanowisk, z jednej strony, Ministra Sprawiedliwości, z drugiej zaś – zgromadzenia ogólnego sędziów apelacji albo prezesa sądu, jest niewątpliwie lepszym wyjściem.

W przekonaniu projektodawcy, zarówno ustrojowa pozycja Krajowej Rady Sądownictwa i jej skład, jak też spodziewane zmniejszenie obowiązków nałożonych na nią w związku z postępowaniami nominacyjnymi (zob. zmiany, które zostaną wprowadzone ustawą z dnia 14 marca 2014 r. o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw), pozwalają sądzić, że zostanie osiągnięty stan równowagi na styku władz wykonawczej i sądowniczej, a zarazem powierzenie temu organowi kolejnego zadania nie doprowadzi do jego nadmiernego obciążenia. Proponuje się przy tym, ażeby stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa miało walor ostatecznego rozstrzygnięcia w kwestii istnienia podstaw do odwołania dyrektora sądu, tzn. by w sytuacji potwierdzenia przez Radę słuszności zarzutów stawianych dyrektorowi, Minister Sprawiedliwości zobligowany był do jego odwołania.

Na marginesie należy dodać, że opisane wyżej zmiany nie wywołują konieczności równoległej nowelizacji ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz. U. Nr 126, poz. 714 i Nr 203, poz. 1192), ponieważ art. 3 ust. 2 tej ustawy stanowi, że Rada wykonuje – oprócz zadań wyliczonych w ust. 1 – także „inne zadania określone w ustawach” i jedynie przykładowo wymienia niektóre z nich.

Co się tyczy natomiast zmian proponowanych w art. 1 pkt 1, 3 i 4, to uwzględniają one owo minimum gwarancji, o które zaapelował Trybunał Konstytucyjny. Otóż, w uzasadnieniu

orzeczenia z dnia 7 listopada 2013 r. Trybunał stwierdził, że „[s]tandary konstytucyjne wymagają co najmniej przyznania prezesowi (wiceprezesowi) sądu prawa do wniesienia zastrzeżeń do uwagi na piśmie Ministra Sprawiedliwości, uczynionej na podstawie art. 37g § 5 u.s.p., oraz obowiązku Ministra odniesienia się do tych zastrzeżeń. Te same względy przemawiają za wprowadzeniem instrumentów prawnych umożliwiających prezesowi sądu apelacyjnego zakwestionowanie zasadności odmowy przyjęcia przez Ministra Sprawiedliwości informacji rocznej, o której mowa art. 37h § 1 u.s.p. Instrumenty te mogłyby również polegać na prawie do wniesienia zastrzeżeń i obowiązku odpowiedzi Ministra, albo nawet na uruchomieniu procedury kontrolnej z udziałem KRS.”

Zdaniem projektodawcy, realizacja tego ostatniego postulatu – wobec unormowania zawartego w art. 27 § 2 w zw. z art. 27 § 1 pkt 1 u.s.p. – skutkowałaby w praktyce dwukrotnym rozpatrywaniem przez Krajową Radę Sądownictwa tych samych zarzutów (najpierw na skutek „odwołania się” prezesa lub wiceprezesa sądu od uwagi bądź od odmowy przyjęcia informacji rocznej, a następnie w wyniku zgłoszenia z tych przyczyn zamiaru odwołania prezesa tudzież wiceprezesa sądu przez Ministra Sprawiedliwości). Dlatego też w projekcie proponuje się, by skorzystanie przez Ministra Sprawiedliwości z kompetencji przyznanej mu na mocy art. 37g § 5 oraz art. 37h § 2 u.s.p. rodziło po stronie prezesa (wiceprezesa) sądu prawo do złożenia zastrzeżeń, tak jak to jest w przypadku zwrócenia uwagi konkretnemu sędziemu w ramach tzw. wewnętrznego nadzoru administracyjnego (zob. art. 37 § 4 u.s.p.). Złożenie zastrzeżenia ma z kolei obligować Ministra Sprawiedliwości do ustosunkowania się do twierdzeń prezesa lub wiceprezesa sądu (przez uchylene uwagi lub przyjęcie informacji w razie podzielenia argumentów przedstawionych w zastrzeżeniu, a w wypadku przeciwnym – przez poinformowanie zainteresowanego o podtrzymaniu dotychczasowego stanowiska).

Jak już nadmieniono wyżej, definitywne rozstrzygnięcie zaistniałego sporu na tym etapie przez Krajową Radę Sądownictwa nie jest na pewno konieczne. Niemniej jednak celowe jest zapewnienie temu organowi możliwości zapoznania się z zastrzeżeniem złożonym w trybie jednego z projektowanych przepisów, czyli art. 37g § 5 zdanie drugie albo art. 37h § 2 zdanie drugie. Stąd też właśnie w art. 27 u.s.p. dodaje się przepisy § 2a i 2b, wedle których Minister Sprawiedliwości będzie musiał przekazać Radzie odpis pisemnego zastrzeżenia.

4. Skutki projektowanej ustawy

Projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych uwzględnia stanowisko Trybunału Konstytucyjnego zaprezentowane w sprawie K 31/12. Podstawowym jego skutkiem będzie więc zastąpienie regulacji, które nie czynią zadość standardom konstytucyjnym, takimi, która będzie już w pełni odpowiadać wymogom płynącym z art. 10 i art. 173 Konstytucji.

Przewiduje się, że projektowana ustawa nie pociągnie za sobą skutków finansowych dla budżetu państwa ani nie wpłynie na poziom dochodów i wydatków pozostałych jednostek sektora finansów publicznych, w tym zwłaszcza jednostek samorządu terytorialnego.

Projektowane zmiany nie będą miały również wpływu na konkurencyjność gospodarki i funkcjonowanie przedsiębiorstw.

5. Oświadczenie o zgodności z prawem Unii Europejskiej

Proponowane rozwiązania nie są objęte prawem Unii Europejskiej.